

Szöllősi Mátyás

FÓBIA

(RÉSZLET)

Üres volt a kávézó, mikor beléptem. Szűrt fénysávok és hőség, csak a lábamon éreztem, hogy enyhén mozog a levegő. Vehettem volna rövidebb szoknyát is. A nagy szemű lány a pultnál úgy mosolygott, mintha ismernénk egymást, vagy legalábbis gyakran járnék arra a helyre, pedig először voltam ott. Megingatott a kávé illata. Megint Cs.-re gondoltam, biztosan azért, mert állandóan itta, tisztán, feketén, a nap minden részében, és akárhogy próbáltam az elmúlt hónapok alatt kiűzni a fejből, nem lehetett, mert nemcsak a fejemben volt. Mások is bejöttek akkor, én meg zavarba estem, mert azt hittem hirtelen, hogy ő is köztük van, akit várok. Nem bízhattam semmiben, akkor semmi sem volt igazán valóságos, és azt is éreztem, hogy jó ügy. Kértem egy tejeskávét a lánytól, aztán csak álltam, jólesett állni és figyelni, ahogy virágmintát kanyarít nekem a tej habjából néhány egyszerű, magától értetődő mozdulattal. Annál, hogy milyen szép, csak az zavart jobban, hogy nem merem már ott a pultnál bedugni az ujjam a forró tejbe, hogy rögtön szétzilálhassam a mintát, pedig nagy kedvem lett volna megtenni, de azt is tudtam, hogy szégyellném, ha látnák a mögöttem állók. Hát-ranéztem, és akkor már tényleg ott volt a srác. Az ajtóban állt, táskával a vállán. Engem nézett. Azt hiszem, elmosolyodtam, talán csak reflexből, mindenesetre jó volt ránézni már az első pillanatban, és meglepett, hogy a zavarom, amint jön egyre közelebb, nem növekszik, inkább elsimul, mintha az arcom már egy meleg tenyérben pihenne. Jelezttem a lánynak, hogy fizetnék, de csak azért, hogy egypár másodpercig ne a fiúra nézzek még, s mielőtt szólni kellene, visszataláljak magamhoz. Átadtam a pénzt, és akkor éreztem már, hogy mellettem áll, muszáj volt ránézni, pedig úgy tűnt, nem telt el elég idő, és hirtelen nem tudtam, miért is vagyok ott. De olyan egyszerűen, könnyed tekintettel nézett rám, hogy nem volt szívem az otlátásra fogni a kétségbeesést, ami megkönyékezett, pedig tudtam, hogy igenis köze van hozzá. A szemének, és a kezének elsősorban. És hogy elsőre nem értettem, amit mond, annyira zajos volt egy ér a halántékom körül. Pislogtam párat, hátha az segít, és megint mosolyogtam, igen, de persze nem gondoltam át, miért teszem azt, és hogy következménye is lehet. Csak enged-

tem, hogy figyeljen, hátha észrevesz valamit, ami számomra is újdonság lehet. Eszembe jutott, amiket írt. Hogy csupán pár napja tart, és hogy annak is, ami történt, ugyanúgy semmi köze semmihez, akárcsak azoknak a dolgoknak, amiken azokban a napokban gondolkodtam. És akkor egy pillanatra azt hittem, rám tör a pánik. Hogy egyszerűen csak félni fogok attól, hogy félnem kell, és ellep az a rettenetes érzés, hogy ezt az egészet én nem akarom. De nem jött. Közben már ültünk. Késve fogtam föl, hogy a fiú rendelt, és azt is, hogy kezet fogott velem, utólag éreztem csupán az érintését, meleg gömbként ott maradt valahogy a tenyeremben. Egy szürke párnának dőltem, emlékszem. Faasztal volt közöttünk, pár másodpercig az erezetet néztem, miközben ő már beszélt, váltakozva a világosabb és sötétebb sávokat, meg egy repedést, ami fájdalmasan egyedül volt, és örülni kezdtem, hogy az nem én vagyok, s hogy ha úgy döntök, szólhatok valakihez, aki csak a nevemet tudja, meg talán azt, hogy három anyajegy van a szám körül, s hogy a kávé semmiképp se feketén szeretem. És utána nagyon hamar egyértelmű lett, hogy mindez nem elég. Mintha a hangja vagy talán a saját tekintetem hájszolt volna előre, sőt befelé, mert már nemcsak az volt a kérdés, hogy én mit engedek meg, hanem hogy ő mit ad nekem, szóval kíváncsi-vá tett, és olyat már nagyon rég nem éreztem. Egyfolytában valami mosolyfélé bujkált az arcán, mintha örülne, de nem értettem, minek, mert alig szólaltam meg, és azt sem tudtam, hogyan nézhettem rá. Szerettem volna már máshogy figyelni. De akkor eszembe jutott, hogy nem is azért találkozunk, és hogy néhány szó vagy valami más, könnyen becsaphat megint. Lassú mozdulatokat tett. Kissé előredőlt, talán mert puha volt a kanapé, amelyen ültünk. Ismét a kezét, majd a karját néztem, a belső felén erek futottak lefelé, és a látványra ellepett egy meleg érzés, először a lábamban, majd a hátamon éreztem, aztán már a mellkasomban, mintha valami törékeny belém bújt volna a világ elől. Izzadtam is. Persze meleg volt, látszott, hogy még mindig erősen süt a nap odakint. Sok mindent kérdezett, és igazából jó volt válaszolni, hiába tört rám az az érzés, hogy nehezemre esik beszélni már. Nem is nagyon ittam a kávéból addig, amíg a lány ki nem hozta a másikat, pedig mondta a fiú, hogy ne várjak, mert kihűl, de akkor valahogy eszembe sem jutott, hogy ki nem állhatom hidegen. Meglepett, hogy nem zavar a közvetlensége. Kétszer is a karomhoz ért, talán nem véletlenül. Nem értettem a saját mozdulataimat sem, mert a másodiknál mintha direkt ezért nyúltam volna a csészéért. Mintha megéreztem volna, hogy ő is mozdulni fog, s hogy tulajdonképpen arra vágyom, hogy megfogjam az alkarját, és kikapintsam rajta a ruganyos ereket. Szokatlan volt, hogy hirtelen ott van előt-

tem, amire vágyok, s hogy olyasmire vágyok, ami, nem tudom, honnan és hogyan is került oda elém. Két kézzel fogtam a csészét, egyrészt, hogy el ne ejtsem, másrészt meg akartam tartani az érzést, ameddig csak lehet, mert arra gondoltam, hogy ha elindulunk, mindez úgymint szertefoszlik majd.

Nagyon tűzött a nap, és jólesett az árnyék, mikor végre befordultunk az egyetem épülete után, hogy a kertben készítsük el a képet. Ő mondta így, többes számban. Érdekes volt, mert úgy gondoltam, én csak állni vagy ülni fogok ott mozdulatlanul, és nem lesz túl sok közöm ahhoz, ami történik. Gyakran érzek így, ha fényképeznek. Hogy tehetetlen, sőt ügyetlen vagyok. Közben mintha megfosztanának valamitől, egy fontos részemtől, ami fölött nem rendelkezem már. A kertet viszont szeretem, s mivel én választhattam ki a helyszínt, abban reménykedtem, hogy az otthonos környezet valahogy csak elkendőzi majd a sutaságomat. A kert belső részébe mentünk. Van ott egy romos épület. Akkorra már körbekerítették egy ronda kerítéssel, bosszantó volt, mennyire elcsúfítja a látványt. Egyébként minden zöld volt és harsány, még az épületek közti, árnyéktól sötétlő beton-sávok ellenére is. A sárgás szoknyám harmonizált a bokrok színével, és ki is néztem egy helyet, ahová szívesen leülnék, ahol kényelmesen érezném magamat, s ami talán a kép szempontjából is jó lehet. Szólni persze nem mertem, hiszen úgy gondoltam, nem értek ehhez. Rajtunk kívül senki nem volt ott. Rájöttem, hogy most már semmiképp se lehet nemet mondani, és nem is igazán értettem a néha fölbukkanó kételkedést, mert szerettem a képeit, gyakran nézegettem őket, megnyugtató az őszinteségük, és kíváncsi is lettem, engem vajon képes lesz-e annak láttatni. Akkor telt el az első perc, talán egy teljes egész, hogy nem nézett rám. Amikor csak én figyeltem őt, ahogy körbejár, és keresi a megfelelő helyet kettőnknek. Láttam, hogy koncentrálni, s hogy nem azért történik ez, merthogy az időt akarná húzni, bár az sem lett volna gond. Az alapossága arra biztatott, hogy úgy gondoljak a szokatlan helyzetre, mint amiben igenis valamilyen módon összetartozunk. És hogy semmi baj nem lesz abból, ha egyszer végre megkér, vagy finoman utasít, hogy tegyek valamit. Aztán egyszer csak rámutatott a helyre, amit korábban kinéztem magamnak, és szenttelenül mondta, hogy üljek oda. Egy kőpad áll ott, és úgy fut körbe, hogy magába zár egy egészen apró kertet a kerten belül. Föltűnt, hogy a fény úgy esik, hogy már szinte csak azt a részt teríti be, és minden körbenálló zöld sötétedik, mintha keretet adna a helyemnek. Leültem, keresztbe tett lábakkal, kissé srégen, hogy a szoknyámnak legyen esése, csak épp a kezemmel nem tudtam mit kezdeni. Először hátradőltem, úgy támaszkodtam a kőlapra, de nyomban arra

gondoltam, így túl nyitott vagyok. Visszahajoltam, majd a jobb lábamat tettem fölülre, hogy a kivágás ne mutassa a combomat. Úgy éreztem, görnyedten ülök. Jó lett volna szemből látni magamat. Hogy mit csinállok rosszul, mert akkor biztos voltam benne, valami hibádzik. Hol az egyik kezemmel támaszkodtam magam mellett, hol a másikkal, és azt hittem, sehogy se fogjuk tudni elkezdni, mert egyfolytában szerencsétlenkedem. Nem is tudom, hová néztem, nem láttam, hogy közeledik a srác, de hirtelen ott volt előttem, és akkor nem lehetett máshová nézni, csak rá. Letette a táskát. Hideg lett a nyakszirtem, pedig úgy, késő délután is lehetett vagy harminc fok. Azt hittem, hozzám ér ott a félhomályban, annyira közel volt, de csak fölemelte a kezét, és mutatta, merre mozduljak, hogyan üljek. Valamit mondott is, ám abból csak a hang meleg színe jutott el hozzám. Egyszerű mozdulatok voltak, mégis fontos volt mind, mert éreztem, amint fordul a törzsem, hogy a hátam már egyenes, és a lábaim sokkal könnyebbé válnak egymáson. Majd lassan mindkét kezem helyet talált magának, és akkor úgy voltam vele, hogy hosszú ideig nem szeretnék elmozdulni onnan. Azt mondta, tökéletes lesz. Csak mosolyogni tudtam. Aztán, ahogy távolodott a fiú, mintha vitte volna magával a biztonságot, és hiába, hogy nem mozdultam egy centit sem, úgy tűnt, valami mégiscsak visszaváltozott. Jobban örültem volna, ha ott marad még. Legalább egy-két percig, hogy megerősödhessek. És csupán az a gondolat vigasztalt, hogy abban a néhány pillanatban, amíg a kép készül, talán nem kell mindenáron erősnek látszanom.

Arra eszméltem, hogy ismét ott áll mellettem. Kissé megijesztett, hogy nem emlékszem semmire abból, ahogy végül is elkészült a kép. Nem is egy, rengeteg készült. De ő csak egyet mutatott meg, amin mosolyogtam, mégsem voltam képes eldönteni, pontosan mi tükröződik az arcomon, annyira más volt, mint máskor, és még az is eszembe jutott, hogy tényleg szép úgy egyben mindaz, ami a kijelzőn látszik. Talán a színek vagy a kompozíció miatt. Nem tudtam, miért, csak hogy kivételesen nem úgy világítok a kép közepén, mint akit jobb volna azonnal kisatírozni onnan. Azt gondoltam, mutathatna még párat, de nem akartam erőltetni. Láttam, hogy elégedett, aztán rájöttem, hogy alapjában véve én is az vagyok, vagy legalábbis annak kéne lennem, és hogy ez az egész milyen egyszerű lehetne, és jó. Nem igazán akaródzott fölállni, pedig tudtam, hogy megtörtént, amiért jöttünk, mégis bujkált bennem némi hiányérzet, talán mert túl jól éreztem magam egy olyan helyzetben, ami csak feszélyezni szokott. Még az is fölmerült bennem, hogy meg kéne ismételni. Átmenni máshová, újratekdeni, de hamar rájöttem, hogy ennek nem sok értelme van, mert arról van

szó most is, hogy ahelyett, hogy örülnék, újra üresnek érzem magam, mintha minden öröm csak pillanatokra létezhetne. Fölálltam. Átjárt a nyomás, ami korábban a mellkasomban volt, és ahogy arrébb léptem, föltűnt, hogy a nap már teljesen a házak mögé bukott. Váratlanul azt éreztem, mennék. Hogy ki akarok jutni a kertből, vissza a fényre, és hirtelen elöntött az indulat, hogy fussak, minél messzebbre. De ha futok, gondoltam rögtön, az nem tart örökké, és hogy úgymint meg kell majd állni egyszer. Gyanakodtam is, hogy félnék egyedül maradni. A fiú még mindig a képeket nézegette a kijelzőn. Nem tudtam, hogyan szóljak neki. Tébláboltam kicsit, majd fölvettem egy apró követ, hogy a két tenyerem közé vegyem, sejtettem, hogy jólesik majd, ahogy dörzsöli a bőröm az az érdes anyag. A kőpad körüli rész szinte teljesen eltűnt. A színek mélyültek ott hátul, a zöldek egybeolvadtak a romos épület tövében végigfutó bokrokon. Azon tűnődtem, hogy elhajítom a követ. Kedvem lett volna hozzá, de azt is éreztem, hogy nem volna jó magára hagyni. Gyakran megtörténik, hogy személyiséggel ruházom föl a tárgyakat. Sokáig azt hittem, bolond vagyok, de később rájöttem, ez csak azért van, mert jobb, ha azt hihetem, nem vagyok egyedül. Tetrabisfóbiám van. Ez azt jelenti, félek attól, hogy fuldokolni fogok a sötétben. Persze nem mindegy, milyen is az a sötét, és hogy egyedül vagy valaki mással vagyok-e, mikor eljön. Ha olyan erős már, hogy arra kell gondolnom, nincs hová menekülni. Évekig ültem éjjel a lámpafényben, vagy gyakoroltam egészen hajnalig, hogy átvészeljem valahogy az éjszakát, és csak akkor aludtam el, ha már a fáradtságtól nem maradt egyetlen gondolat sem a fejemben. Rendszerint arra ébredtem, hogy fuldoklom. Mint valami csillapíthatatlan szomjúság, úgy vágytam rá, hogy lélegezzek, de minél inkább akartam, annál kevésbé sikerült, és csak zuhantam egyre mélyebbre a levegőtleniségben.

A szemem nem mertem volna lehunyni, inkább csak összeszorítottam a kezemet, amiben a kő volt. Próbáltam egyenletesen lélegezni. Éreztem, hogy mozdulnom kell, de képtelen voltam rá. Közben erősebb lett a szorítás, a kő viszont nem volt elég sima, kezdte kikezdeni a bőrömet, és ha a fiú nem szólal meg, biztosan a húsomig hatol. Indulhatunk, mondta. Úgy hatott rám, mintha már régóta várnék, és csak ez az egyetlen szó hiányzott volna ahhoz, hogy visszatérjen valami nyilvánvaló. Valami, amiről nem tudom, hogyan feledkezhettem el.

Száraz volt a szám, mikor kiléptünk a verőfénybe, és zavart, hogy ott a kiskörúton annyi ember van hirtelen körülöttünk. Mintha akaratlanul is belém gázolnának, pedig csak idős nénik vártak a buszmegállóban, vagy egyetemisták haladtak el mellettünk röhögcsélve. Mondtam a fiúnak, hogy

ihatnánk valamit, ha neki is volna kedve. Olyan szomjas voltam, hogy csak utólag jutott eszembe, ezt talán nem nekem kellett volna mondani. De végül is nem bántam, hogy azok után, ami a kertben történt, amiken ott gondolkodtam, képes vagyok nyitott maradni. És sejtettem azt is, hogy felesleges volna letagadnom, ez mégiscsak az ő érdeme. Azé a visszafogottságé, amin sehogy se tudok kiigazodni, azé a pár egyszerű kérdése, amelyre mintha tényleg tőlem várna választ, és a tekintetéé, ami, igen, akkor is érdekes, ha nem rám irányul. Visszasétáltunk a térre. Egyfolytában beszéltem. Talán túl sokat is, és kissé összefüggéstelenül, a zenéről, a gyakorlásról, hogy mi vár rám szeptembertől, mégis az volt bennem, hogy el akarok mondani bizonyos dolgokat, miközben attól tartottam, unalmas vagyok, s hogy ezzel a sok félinformációval csak magamat nyugtatom. Mintha néhány részlet fölelegetése biztonságot nyújtana, aztán csak rájöttem, pár perce véget ért, ami eredetileg keretet adott ennek a délutánnak, és zavarban vagyok attól, hogy nem tudom, mi történik majd. Hiába alkonyodott, elviselhetetlen volt az utcán a hőség. Meg is lepett aztán, hogy a benti félhomály semmi gyanút nem ébreszt bennem, és hogy sehol se találok az érzést, ami azt súgja, jobb volna egyedül. Nem zavart az a természetellenes hideg sem, ami a légkondiból áradt. Kedvem lett volna sört inni már akkor, de mivel sejtettem, hogy a fiú kávét iszik, csak egy limonádét kértem a magas pincérsráctól. A sarokban, a falnak támasztva hangszereket láttam. Két raszta srác arrébb egy erősítővel bajlódott, mellettük egy lány épp a száját rúzsozta, egy kis kézi tükörben nézegetve magát. Arra gondoltam, én ezt biztos nem idekint csinálnám, de neki valahogy jól állt. Vékony szálú, hosszú, vörös haja volt, és szeplők a bőrén mindenütt. Napfolt. Emlékszem, ez a szó jutott eszembe, talán csak a fény mélyülő színe miatt, mintha az rajzolta volna rá az arcára azokat a káprázatok. Egyre többen jöttek be, biztos a hőség és a kinti, nehezedő színek elől, közben a banda összegyűlt, játszani kezdtek. A vörös csaj énekelt, és kissé bosszantott is, hogy milyen jól. Alig hallottuk egymást a fiúval, olyan hangos volt a zene. A mellettünk lévő asztalnál is beszéltek. Éreztem, hogy éhes vagyok, de mivel hét óra is elmúlt már, tudtam, hogy nem kéne ennem, és meg is ijesztett a gondolat, hogy csak azért beszélek annyit, mert a saját figyelmemet akarom elterelni valami másról. Aztán rájöttem, hogy ezen egyáltalán nem kell tűnődnöm, sőt, talán az volna a legjobb, ha most nem is gondolkodnék. Ha csak hagynám, hogy történjenek a dolgok, merthogy úgyszólván rájuk igazán nagy hatásom. A képekről kérdeztem. Hogy merre járt, milyen helyeken fotózott, pedig akár elég is lehetett volna annyi, amennyit a különféle oldalakon lát-

tam, de persze nem volt elég, és úgy éreztem, hogy ha már sehogy sem lehet megszabadulni a gondolatoktól, a feltételes módtól jó volna, legalább egy rövid időre. Akkor vettem csak észre, milyen világos a haja, s hogy a nap szívhatta ki úgy. Az arca barna volt, a válla izmos. Az ér a nyakán szinte bennem lüktetett. A kezem meg is mozdult, hirtelen hozzá akartam érni. Bocsánat, mondtam zavaromban, majd fölálltam és gyorsan a pulthoz léptem, mert szerencsére még nem készült el, amit rendeltünk. Szóltam a pincérnek, hogy inkább egy korsó sört kérnék a limonádé helyett, ő meg vigyorogva mondta, hogy hát persze. Nem értettem, mi olyan vicces ebben, de nem szóltam semmit, mert gyanítottam, hogy ott, abban a helyzetben úgysem mondaná el, még ha van is olyan gondolata, ami bánthat. Megfordultam, és intettem a fiúnak, hogy együttal elmegyek a mosdóba is.

Odabent egyedül voltam a hatalmas tükör előtt. A csapból csak langyos víz folyt. Nem frissített föl igazán, hiába mostam meg többször is az arcomat, s ahogy álltam ott a csempe világító fehérségében, és néztem magamat, rádöbbentem, hogy csak azért jöttem be, hogy időt nyerjek, mert bárhol is vagyok, legalább egy-két percre mégiscsak muszáj egyedül maradnom. Annyira hozzászoktam a várakozáshoz, hogy a szorongásom mint ha szenvedéllyé alakult volna át, ami mindenféle ismert szernél erősebb, és annál, hogy bennem van, már csak a távozása volna félelmetesebb. Hirtelen nem is tudtam, gondolhatok-e rá még úgy, mint ami valójában nem én vagyok. A fény kifehéritette az arcomat. Tiszta volt, és sima, figyeltem egy ideig, ahogy a pislogás után a szemem alatti ráncok elsimulnak, ami nem lesz mindig így. A szemöldököm íve nem tetszett, de a szám legalább szép, gondoltam rögtön. Kibontottam a hajamat, hogy kevesebb látsszék a széles homlokomból. Zavart, hogy annyira világos, még ha tudtam is, hogy csak az éles fény miatt. Reggel nem mostam hajam, mert siettem. Úgy éreztem, ragacsos és nehéz. Idegesített. A táskám, benne a fésűvel, odakint maradt, tehát semmit nem tudtam kezdeni vele, úgyhogy inkább ismét összefogtam. Akkor bejött egy nő. Középkorú, világos kosztümben, szőkített hajjal. Rikító volt. Nem tudtam a tükrön keresztül másra nézni. Megmosta a kezét. Elfintorodott, talán a langyos víz miatt. Aztán rám nézett, de nem a tükrön keresztül, így én is elfordultam. Nem tudtam, miért figyel olyan hosszan, sehogy sem akarta levenni rólam a szemét. Az arcára mutatott. Nem értettem. Majd végighúzta az arca előtt a kezét. A tükörbe néztem. Láttam, hogy folyik az orromból a vér. Az arcom elé kaptam a kezemet, meg is érintettem a bőrt, nedves volt és meleg, s már éreztem is a fémes ízt a számban, ahogy beszivárog az ajkaim közt a vér. Megengedtem a vizet.

Közben fél szemmel még mindig a nőt néztem, mert ő is nézett, és legszívesebben ráordítottam volna, hogy ne tegye, annyira zavart az az értelmetlen tekintet, ami mintha abban is hibát keresne, ami szép. Egyfolytában figyelt. Elvettem a kezem az arcom elől. Már nem volt egyenes a csík, elkenődött vörösség terült szét az orrom és a szám között, és folyamatosan táplálta a mellkasomban ismétlődő lüktetés. Nem volt erőm megmozdulni, fölemelni a karomat, lemosni magamról bármit is. Ismét a nőre néztem. Tetszett, hogy egyre megrökönyödtebb arccal bámul rám, mintha az ő vérét hagynám elfolyni, nem a sajátomat. Mozdulatlanul álltam, egészen sokáig. A látványom talán ijesztő lehetett. Azt hiszem, akkor semmi, de tényleg semmi nem jutott eszembe, pedig ijedtség volt az arcán, és harag is. Széttárt karral ingatta a fejét. Motyogott. Szerencsére nem értettem belőle semmit. Idővel az ajtó csapódása hallatszott. Megint egyedül voltam. Legőszintabban a vért az arcomról, de úgyszólván csak jött, az ajkamhoz ért, hiába töröltem le újra és újra, képtelenség volt elállítani. Fogalmam se volt, pontosan mennyi ideje lehetek ott a tükör előtt, csak hogy jó régóta, majd azon töprengtem, a fiú vajon mit gondolhat, hol vagyok, mi történhetett velem, és megrémisztett a lehetőség, hogy amikor kimegyek, nem találom, hogy talán el is ment már, és az is, hogy nem vagyok képes fölidézni az arcát. Nem volt seholy, hiába kerestem, csak a saját összekent, sápadt arcom világított szemben. Egy csomó papírtörülőt kihalásztam a tartóból, hogy elállítsam valahogy a vérzést, de sehogy sem sikerült. Újra meg újra kibuggyant egy vörös csík, hogy lejusson egészen a számig, és akkor megéreztem, milyen rettentően szomjas vagyok. Előrehajoltam. Szinte az egész fejemet bedugtam a csap alá. Hagytam, hogy beterítse az arcom a langyos, nehéz víz. Vasíze volt annak is, és csak lassan csillapította a szomjúságomat. Volt egy pillanat, mikor azt hittem, sosem szabadulok ki abból a fehér fényből, de aztán, ahogy eltekertem a csapot, nem jött több vér az orromból se, mintha egyúttal annak az útját is elzártam volna.